

Eiland van de verloren meisjes

Alex Marwood bij Boekerij:

Waar is ze?

Achter de voordeur

Niemand komt je redden

Eiland van de verloren meisjes

Alex Marwood

Eiland van de verloren meisjes

Onder het oppervlak schuilt een gruwelijk geheim

Vertaald door Ralph van der Aa

ISBN 978-90-225-9829-0

ISBN 978-94-023-2056-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: The Island of Lost Girls

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Hannah Wood – LBBG / Photographs Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Alex Marwood

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek had voor Jane Meakin moeten zijn,
maar is nu dus voor Freya.
Niets is lieflijker dan liefde, schat.
Moge je leven gevuld zijn met muziek.*

O, wonder!

Hoe talrijk zijn de schoone schepselen!

Hoe heerlijk is de mensch, herboren wereld,

In heel een volk vernieuwd!

William Shakespeare, *De storm*

(vertaling: Martinus Nijhoff)

Proloog

Ze staart naar de kliffen die boven de Grotta de las Sirenas uittorenen. Dat kan hij niet menen, denkt ze. Ze zijn op z'n allerminst vijftig meter hoog, en de grootste idioot weet dat elke zeeklif net zo diep is als hoog.

‘Maar Felix, níemand vist hier.’

Verbaasd kijkt hij haar aan. ‘Nee, dat is toch juist het punt?’

Ze werpt hem haar Blik toe en hij schiet in de lach. ‘Daarom krioelt het er van de kreeften,’ zegt hij. ‘Er bevindt zich een fortuin daar beneden.’

‘Maar er is een reden waarom...’ begint ze. Ze zwijgt wanneer ze zijn gezicht ziet.

Felix Marino barst in lachen uit. Wat is hij toch een irritant joch. Hij vindt alles grappig. Alles.

‘Mijn god, Mercedes! Echt? Ben je bang voor zeemeerminnen?’

Ze voelt een steek irritatie. De Grotta wordt al eeuwenlang door mensen gemedend. Wie is hij om te lachen om mythes en legenden?

‘Doe niet zo stom,’ snauwt ze. Maar inwendig siddert ze terwijl ze in het diepe water kijkt.

‘Kom op, Mercedes. Je weet zelf ook wel dat jij de enige bent die bij

de fuiken kan komen. Niemand anders kan zo diep duiken. Doe gewoon je ogen dicht en denk aan twintig Amerikaanse dollar per stuk.’

‘O, hou toch je kop,’ zegt ze. Het is een stralende dag, met een briesje dat zo zacht is dat er nauwelijks schuim op de golven staat die op de indrukwekkende gouden kliffen slaan. De zon is het hoogste punt voorbij en dompelt hun kant van het eiland in het licht. Maar toch. Onder die richel zal het water donker zijn.

Mercedes voelt zich weer even heel ongemakkelijk. Wat als de mythische zeemeerminnen me daarbeneden kunnen horen? *Las sirenas*? Wat als ze tevoorschijn komen, met hun gespierde staarten en hun zee-wierhaar en hun duizenden zilveren tanden en me voor altijd mee naar beneden trekken?

‘Hoe diep is het?’ vraagt ze aarzelend.

Felix haalt zijn schouders op. ‘Het kan nooit meer zijn dan zes, zeven meter,’ zegt hij. Hij zwijgt even, nét iets te lang. ‘Misschien tien. De fuiken zijn ergens aan blijven haken. Ik kan ze niet omhoogtrekken en mijn vader vermoordt me als hij erachter komt dat ik hier ben geweest.’

Ze denkt even na. ‘Kun je het anker voor me uitgooien? Zodat ik me kan oriënteren?’

‘Tuurlijk.’ Hij kuiert naar de voorsteven en laat het in het diepe water vallen. Het touw valt loodrecht naar beneden, langs de richel die een meter uitsteekt.

De kick wanneer ze het water raakt; er is geen gevoel dat daar aan kan tippen. De schok van de kou na de warmte van de zon. Het moment waarop haar hoofd door het wateroppervlak schiet en haar lichaam een schrikbeweging maakt, alsof het tegen een muur is geslagen. De plotselinge, heerlijke overgang naar gewichtsloosheid. Nooit zal ik méér het gevoel hebben dat ik vlieg, denkt ze. Ze trapt met haar zwemvliezen en doorklieft het water. Zonlicht gutst over haar schouder en vervaagt steeds meer in het diepe water, tot het wordt verzwolgen door het donker.

Fosforescerende druppels kringelen naar haar omhoog. Mercedes voelt de vertrouwde rilling. Dat moment waarop de paniek opkomt en ze die weer naar binnen moet duwen. Ze beleeft dat moment altijd wanneer ze de zee in duikt, omdat het water zelf leeft.

Ze trapt door. Probeert niet aan de haaien te denken.

Mercedes heeft een geheim dat ze nooit aan iemand heeft verteld. Ze zou willen, in stilte maar hartstochtelijk, dat zeemeerminnen echt bestonden. Dat ze zich op een dag bij hen kon voegen en iets méér kon worden dan een eenvoudige kleine tiener op een afgezonderd eiland die de gave heeft om lang haar adem in te kunnen houden.

Hand over hand omlaag langs het ankertouw, trappend met haar benen om dieper te komen terwijl de lucht boven haar steeds meer vervaagt. Het licht komt in lagen. Paars aan het oppervlak. Dan de blauwtinten die haar huid ontdoen van zijn bruine kleur. En onder haar, waar het touw verdwijnt, een diep, kalmerend groen. Vervolgens het zwart van de afgrond, waar de kreeftfuiken zich bevinden. Bij de rand van elke kleurovergang wacht ze even, knijpt ze in haar neus en blaast ze tot haar oren opengaan en de druk in haar hoofd verdwijnt. Ze is zo geoevend dat ze er elke keer maar een paar seconden over doet.

Er schiet een school zilverkleurige brasems met gele strepen aan de zijkanen voorbij. Het zijn er honderd. Tweehonderd. *Sarpa salpa*, droomvissen. Die zie je hier veel, want de vissers gooien ze altijd terug. Als je hun vlees eet, kun je hallucinaties krijgen die dagen aanhouden.

Mercedes merkt hun aanwezigheid nauwelijks op. Ze is gefocust.

Haar hart slaat langzaam en regelmatig en pompt het bloed rustig door haar lichaam. Acht jaren oefening – eerst nieuwsgierigheid, toen vastbeslotenheid, en nadat Tatiana Meade haar dit masker en deze zwemvliezen had gegeven diep ontzag – hebben haar de roerloosheid van diepe meditatie bijgebracht wanneer ze het diepe water in duikt. Ze heeft hier beneden bijna geen zuurstof nodig om in leven te blijven. Op

haar dertiende kan ze langer dan zes minuten haar adem inhouden. Ze is van plan daar op haar twintigste negen van te hebben gemaakt.

Ik mag me gelukkig prijzen dat ik nu leef, denkt ze, in een tijd dat meisjes het water in kunnen zonder een schandaal te veroorzaken. Hier hoor ik thuis.

Mercedes ziet nu waarom Felix de kreeften die gevangenzitten in zijn val niet omhoog kan krijgen. Het touw is verstrikt in een massa zee-egels en zit muurvast. Ze maakt haar mes los van haar riem en prikt er voorzichtig in. De massa golft heen en weer als een vlag in de wind doordat de ene zee-egel aan de volgende doorgeeft dat er een indringer in de buurt is en ze zich terugtrekken. Wat zijn ze toch raar. Net buitenaardse wezens. Zoals veel schepsels hier beneden.

Een tengere rode octopus komt uit een spelonk glijden en kruipt weg terwijl hij haar kwaad en dreigend aankijkt.

Misschien als ik er van onderaf in ga?

De druk op haar oren is intens, maar ze duikt verder omlaag. Volgt het touw helemaal tot aan de onderkant van de richel. Het is hier koud, zo ver weg van de zon. En donker. Mercedes voelt de rilling op haar huid en gaat snel aan de slag.

Daar heb je het probleem. Een grote dikke knoop van stekels die het touw stevig op zijn plek houdt. Ze pakt het mes en hakt erop los. Zet druk aan de onderkant, krimpt in elkaar wanneer haar hand aan een stekel blijft haken. Je staat bij me in het krijt, Felix Marino. Ze maakt een kolonie los die zo groot is als een deken, laat de dieren in de diepte vallen en voelt het touw losschieten.

Er beweegt iets. Het is bleek, opgezwollen.

Mercedes schrikt. Zwemt snel achteruit en geeft een ruk aan het touw.

Nee. Nee. Geen paniek. Je kunt niet in paniek raken. Dan ga je dood. Stop, Mercedes. Stop.

Het komt eraan.

Ze krijgt een enorme drang om met haar benen te trappen en zo snel mogelijk naar boven te zwemmen. Nu voelt ze dat haar adem begint te branden.

Blijf rustig. Je moet rustig blijven.

Er komt een grote golf voorbij, die het water als een windvlaag in beroering brengt. Iets scheidt zich iets af van de bleke, gezwollen massa, dat omlaagvalt en in het water blijft zweven. Een school visjes, geschrokken van de onverwachte beweging, schiet achteruit, zwemt even rond en keert dan terug om zich er tegoed aan te doen.

Het duurt even voor ze beseft dat ze naar een arm kijkt. Witter dan de sneeuw die ze nooit heeft gezien, vol schrammen en gebutst, opgezwollen door water en met de hand die omlaag wijst, naar de peilloze diepte.

Haar middenrif verkrampst. Een luchtbel komt tussen haar lippen door uit haar mond.

De golf komt terug en het lichaam beweegt nog een keer. Rolt om, zodat de witte, starende ogen van haar zus Donatella zichtbaar worden.

Zondag

1 | Mercedes

‘Mercy!’

Mercedes voelt dat haar schouders zich spannen. Ze háát die bijnaam. Ze moet hem al dertig jaar verdragen zonder dat ze er iets aan kan doen.

‘Hoe gaat het, Tatiana?’ vraagt ze.

‘Prima, lieverd. Nou ja, behalve dan dat ik zelf mensen moet bellen.’

‘Ach, nee toch. Waar is Nora?’

Ze is al dagen aan het wachten tot Tatiana’s persoonlijke assistente contact met haar opneemt. Het angstige voorgevoel dat ze al die tijd had omdat ze maar niks hoorde lijkt terecht te zijn geweest.

‘O, weg,’ zegt Tatiana, met die bijzondere opgewektheid die juist het tegenovergestelde betekent. ‘Ik ben eindelijk verlost van die stomme trut.’

‘O,’ zegt Mercedes. Ze mocht Nora. Door die efficiënte Amerikaanse tongval over de telefoon werd ze altijd gerustgesteld en wist ze dat ze niet elk moment overspoeld kon worden door chaos.

‘Maar goed,’ zegt Tatiana, die haar werkneemster inwendig al bij het grofvuil heeft gezet en zich er door de geheimhoudingsovereenkomst

van verzekerd weet dat ze nooit meer iets met haar te maken zal hebben, 'ik weet tenminste dat ik op j^óú kan vertrouwen.'

'Ik weet niet of je dat wel moet doen,' zegt Mercedes op vlakke toon. 'Misschien ben ik wel een geheim agent.'

Tatiana vat het op als een grapje. O hemel, die lach. Die schelle lach waaraan je kunt horen dat de persoon die lacht geen gevoel voor humor heeft. Mijn grootste kracht, denkt Mercedes, is mijn talent om onderschat te worden. Tatiana zou n^óóit vermoeden dat ik de fantasie had om haar te verraden.

'Zien we je snel?' vraagt ze. Ze zijn al dagen in gespannen afwachting van het nieuws.

'Ja!' roept Tatiana. 'Daarom bel ik! We komen dinsdag aan.'

Het begint Mercedes bijna te duizelen. Er is z^ó veel te doen. Er moeten z^ó veel mensen worden ingelicht. Op een van de witte sofa's zit nog steeds een vlek bruiningsmiddel die afschuwelijk veel weg heeft van een diarreevlek, achtergelaten door de voormalige echtgenote van een of andere oligarch, en Ursula betwijfelt of hij ooit nog verwijderd kan worden.

'Geweldig!' antwoordt ze opgewekt.

Zou Nora Neibergall het huis vorige week hebben verhuurd aan een stelletje exen van oligarchen als ze de baan nog had gehad? Waarschijnlijk niet. Iedereen weet dat oligarchen beesten zijn. Nora is duidelijk al een tijdje weg, en niemand heeft het nieuws doorgegeven.

'Met z'n hoevelen komen jullie?' vraagt Mercedes. Tatiana's terloopse 'we' geeft haar een gevoel van naderend onheil. O god, waar is Nora? Waarom moet Tatiana toch altijd ruzie krijgen met de mensen die het leven van anderen vergemakkelijken? Er moeten bloemen komen. Is het te laat om witte rozen te bestellen? In de urn in de hal moeten absoluut witte rozen. Een andere kleur zal niet goed genoeg zijn. Huisregel, zelfs midden in december.

'O, alleen ik en een paar vriendinnen,' zegt Tatiana.

Mercedes voelt een tinteling van opluchting.

‘Nou ja, vier. Maar ze delen de achterste slaapkamers.’

Door die ene zin weet ze genoeg. Het zijn dus niet echt vriendinnen.

‘Papa komt dinsdag aan met de boot,’ vervolgt Tatiana, ‘en er zijn nog een paar anderen. Maar die komen denk ik met de heli.’

Oké, vips. De hertog stelt zijn helikopter alleen beschikbaar aan mensen die ertoe doen. De rest zal er zelf een moeten huren.

‘Heel goed. Moet ik personeel voor de boot boeken?’

‘Nee,’ zegt Tatiana. ‘Doe geen moeite. Hij heeft zijn hengstenbal naar eerder in het jaar verplaatst. Ze gaan zondagochtend in alle vroegte weg, meteen na het feest. Je kunt boeken voor wanneer ze terugkomen. Vind je het niet vreselijk spannend? Ik kan me voorstellen dat zo’n feest het opwindendste is wat je in tijden hebt meegemaakt.’

Ja, dat zou betekenen dat we waren uitgenodigd.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Mercedes uiteindelijk. ‘Sint-Jacobsweek is altijd speciaal.’

‘Ja, maar het féést,’ zegt Tatiana. ‘Het eiland zal vergeven zijn van de filmsterren!’

Filmsterren zijn wel het minste van haar problemen. ‘Hoeveel mensen verwachten we in totaal?’ vraagt ze. ‘Zodat ik ervoor kan zorgen dat we genoeg slaapkamers hebben?’

‘Weet ik niet precies,’ zegt Tatiana. En na een korte stilte voegt ze daar een puberaal ‘sórrieee’ aan toe.

Mercedes zegt niets.

‘Drie, denk ik,’ zegt Tatiana ten slotte. ‘En papa, natuurlijk. Maar je weet hoe hij is. Hij geeft nooit informatie door waar iemand ook echt iets aan zou kunnen hébben.’

De appel valt niet ver van de boom.

‘Misschien vier,’ zegt Tatiana. ‘Hou maar liever rekening met vier.’

‘Ik zal ervoor zorgen dat alle slaapkamers beschikbaar zijn,’ zegt Mercedes. ‘Zijn er dieetwensen?’

‘O, ja. Zeg maar tegen... hoe heet hij?’

Mercedes wacht tot ze hoort wie ‘hij’ is.

‘De kok,’ zegt Tatiana ongeduldig.

‘Roberto.’

‘O ja. Nou, een klein feestje vrijdagavond. Het gebruikelijke samen-zijn voor het hengstenbal.’

Ugh. Mercedes weet wat dat betekent. Maar aan de andere kant: het betekent een avond vrij voor al het personeel. Dus dat zijn... het lukt haar niet om het uit te rekenen. ‘Hoeveel?’ vraagt ze.

‘Dat weet ik toch niet?’ snauwt Tatiana. Dan bedenkt ze zich. ‘Sorry, lieverd. Ik zit in een lastig parket en daar raak ik ontzettend gestrest van. Ik probeer te pakken om morgen naar Rome te vliegen en er is letterlijk niemand die me kan helpen.’

Jij bent gestrest? ‘Wat vervelend,’ zegt Mercedes troostend terwijl ze alles wat ze zich kan herinneren in het notitieboekje schrijft dat altijd op haar bureau ligt. Ze weet wel bijna zeker dat haar acht tegenhangers in New York zullen bijspringen om Tatiana’s kleren in een koffer te krijgen. Soms duizelt het haar als ze bedenkt wie er allemaal bij Matthew Meade op de loonlijst staan. Het aantal mensen dat zich over de hele wereld de hele dag bezighoudt met iets eenvoudigs als het op peil houden van het aantal wc-rollen in hun toiletten.

‘En natuurlijk zijn we zaterdag allemaal bij Giancarlo.’

Giancarlo. Ze zal nooit wennen aan de terloopse manier waarop de Meades over de hertog praten. Het is pas twee generaties geleden dat het gepeupel met het gezicht naar de muur moest gaan staan wanneer zijn voorvaders voorbijkwamen.

De hele maand juli worden er op het eiland al koortsachtig voorbereidingen getroffen. De hertog wordt dit jaar zeventig en op het kasteel zal een bal masqué worden gehouden dat, volgens de tijdschriften die regelmatig op de mat vallen, ‘het feest van het jaar’ gaat worden.

De wijngaarden lijken wel achtergronden op een schilderij, de slachtkalveren zijn vetgemest met een dieet van melk, de voorgevels van de

huizen in Kastellana zijn allemaal in de verf gezet. Volgens het blad *Hello!* is La Kastellana dit jaar superchic. Minstens het nieuwe Capri.

‘Ja,’ zegt Mercedes.

‘O Mercy,’ zegt Tatiana, ‘ik kan niet wachten om je te zien. We moeten weer ouderwets aan de roddel.’

‘Ik zal zorgen dat er een heerlijk bad voor je klaarstaat wanneer je aankomt,’ antwoordt ze. ‘En een lekker koud drankje.’ Ze zal niet echt van tevoren het bad steeds weer laten vollopen. Het personeel van de helikopterlandingsplaats belt haar om te waarschuwen wanneer er vips landen.

‘O god, je bent een éngel,’ zegt Tatiana, en ze hangt op.

2 | Robin

Robin Hanson haast zich naar de achterkant van het bovenste dek en gaat over de reling hangen, zo misselijk dat alles om haar heen draait. Ze slokt met gesloten ogen zilte lucht in en wacht tot haar maag weer rustig wordt.

Gemma, zegt de stem in haar hoofd. Gemma, Gemma, laat alsjeblieft, alsjeblieft alles goed met je gaan. Wees alsjeblieft hier. Laat me je vinden.

La Kastellana zweeft boven de horizon, goudkleurige kliffen in een hemelsblauwe zee. Op elk ander moment zou ze het heerlijk vinden om weer op de Middellandse Zee te zijn en in de zon naar een plek te varen waar ze nog nooit is geweest. Maar zonder Gemma kan ze nergens van genieten.

Een nieuwe golf van misselijkheid spoelt over haar heen; dat is iets waar ze al last van heeft vanaf het moment dat ze haar dochter kwijt is. Nietsdoen maakt het erger. Zolang ze aan iets anders kan denken – wanneer ze ervan overtuigd is dat ze iets dóét – verdwijnt het misselijke gevoel. Maar als het leven haar tot stilstand brengt, als haar gedachten afdwalen, borrelt het weer op. De kou golft over haar bo-

venarmen en grijpt haar bij de schouders, en haar maaginhoud komt voor de zoveelste keer omhoog.

Ze heeft het afgelopen jaar heel veel moeten wachten.

Op de een of andere manier had ze zich voorgesteld dat ze naar een plek zou gaan waar je met geld schoonheid kon kopen. Dat de zo bejubelde bouwprojecten die dit eiland tot het Nieuwe Capri hebben getransformeerd hadden plaatsgevonden met het oude Kastellana in het achterhoofd. Maar natuurlijk had ze geen rekening gehouden met de smaak van de rijken. De nieuwe haven ligt helemaal vol. Rij na rij reusachtige witte jachten, allemaal precies hetzelfde. Honderd miljard dollar aan identiek onroerend goed van fiberglas, en een stad van beton en glas om ze te bedienen die zich uitstrekt over de kliffen erboven.

Er heeft zich een menigte verzameld bij het hek waar de loopplank zal worden neergelaten. Het lijkt dwaas om met haar zware rugzak in de middaghitte te staan, dus loopt ze naar de voorstevan om de passagiers van boord te zien gaan. De tractorbanden die aan de zijkanten van de veerboot hangen stoten tegen de kademuur, stuiten terug en stoten weer tegen de muur. De menigte schuifelt afwachtend heen en weer.

‘Grappig, hè?’ zegt een stem. ‘De manier waarop we ons naar de uitgang haasten alsof ze ons zullen opsluiten wanneer we niet snel genoeg zijn?’

Wanneer Robin zich omdraait ziet ze een man tegen de reling geleund staan. Hij glimlacht aangenaam. De man is een paar jaar jonger dan zij – ergens midden in de dertig, maar op een merkwaardig volwassen manier, in zijn crèmekleurige linnen pak en met een panama hoed op zijn hoofd. Hij heeft borstelige wenkbrauwen.

Robin knikt, een en al waardigheid; ze weet niet of ze wel zin heeft in een praatje.

‘Vakantie?’ vraagt hij.

Ze knikt weer. Ze wil haar missie niet delen met een toevallige passant op een boot. En ze vertrouwt haar eigen stem niet. Ze kan nog steeds niet over Gemma praten zonder dat de emoties door haar lichaam gieren.

‘Eerste keer?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zegt ze. Dan, omdat ze Brits is en niet bot kan zijn, voegt ze daaraan toe: ‘Voor u ook?’ Ze kijkt hem aarzelend aan. Hij is zo ongeveer een karikatuur van de Engelsman in het buitenland. Blond haar, en dan al dat linnen. Daar komt bij dat zijn accent zuiver dure kostschool is, waar ze altijd wat geïntimideerd en wantrouwig van wordt. En hij draagt brogues. Het is bijna dertig graden in de zon en hij draagt brógues.

‘Nee hoor,’ antwoordt hij. ‘Ik ben hier al heel vaak geweest.’

‘O. Vrienden?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Zaken. Ik ben wijnverkoper. Nou ja, in mijn vak lopen de grenzen natuurlijk een beetje door elkaar.’ Hij lacht.

Waarom praat ze met deze man? Alsof ze echt op vakantie is en een beetje staat te keuvelen?

‘Ik wist niet dat er een markt...’

Hij gooit zijn hoofd in zijn nek en lacht weer. Zo’n man die de wereld altijd maar vermakelijk vindt. ‘O god, nee! Ik kóóp niet! Die troep is giftig!’

‘Echt? Ik heb gehoord dat het lekker spul is.’

Opnieuw lacht hij. ‘Voor de toeristen is het prima, neem ik aan.’

Hij maakt me duidelijk dat hij erboven staat, denkt ze. Ik moet niet denken dat hij bij de hoi polloi hoort. Ik weet niet waarom hij met me praat. Ik ben maar een heel gewone vrouw.

Hij wijst achter zich, naar de vloot van gestroomlijnde witte jachten, en gebaart dan naar de villa’s, de appartementencomplexen, de hotels. Grappig hoe rijke mensen van wit houden. Heeft vast iets te maken met laten zien dat je je kunt veroorloven om alles wit te houden. Uiteindelijk komt het bij het meeste van wat ze doen toch neer op pronken met geld.

‘Aha,’ zegt ze.

‘Juli is een geweldige maand voor de handel,’ zegt hij. ‘En natuurlijk wordt dit jaar het grote feest in het kasteel gehouden. Morgen komt er een container van me binnen.’

‘Wat interessant,’ zegt ze beleefd.

Hij neemt nauwelijks de tijd om adem te halen. ‘Je hebt toch wel een slaapplek geregeld, hè? Het hele eiland stikt van de roddelpers en het grootste hotel is al drie jaar geleden volgeboekt met gasten van de hertog. Kennelijk overbieden ze elkaar als gekken voor de B&B’s. Als je niet al iets geboekt hebt, ben je echt kansloos.’

Robin knikt. ‘Volgens mij had ik de laatste kamer die in de stad beschikbaar was,’ zegt ze. Ze moest er ook zo ongeveer een tweede hypotheek voor afsluiten om hem te kunnen betalen, en toch heeft ze niet eens een eigen badkamer.

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Het wegdek hier is niet echt geschikt om op te slapen.’

De motor trilt en gaat uit.

Ze staart naar de boten in de jachthaven. Grote genade, ze zijn echt reusachtig. Het contrast met de vissersboten is enorm, en de vissersboten zijn niet eens klein. Dit zijn drijvende herenhuizen, met hun scherpe neuzen en hun bovendekken van drie verdiepingen, zonder ook maar iets dat ze van elkaar onderscheidt.

‘Als ik geld had om een jacht te kopen,’ zegt ze om het gesprek op gang te houden, ‘zou ik het eruit laten zien als een piratenschip. Ik vind ze zo...’ – ze zoekt naar het juiste woord – ‘monotoon.’

Hij lacht weer. ‘O lieverd, als je geld wilt verdienen aan de rijken, moet je nooit hun conformisme onderschatten. Ze willen geen dingen die uniek zijn. Ze willen de dingen die iederéén wil. Daarom kunnen de musea zich geen oude meesters meer veroorloven.’

‘Ze willen laten zien dat ze erbij horen.’

‘Ja.’

Op de kade rollen twee grijze mannen met waterdichte laarzen de loopplank op zijn plek. De menigte verplaatst zich opnieuw; iedereen duwt elkaar opzij alsof ze aan boord gaan van een vliegtuig van Ryanair. Dit zijn niet de rijken, al is het hier ook niet Ayia Napa. Dit is de Lonely Planet-bourgeoise, die alle eilanden afreist om te kunnen zeggen dat ze daar zijn geweest. Vijf jaar geleden hadden ze het allemaal over Pantelleria, maar hun enthousiasme is bekoeld door de vluchtelingenboten, al zouden ze dat nooit hardop zeggen tijdens een etentje in Islington. Een beetje couleur locale vinden ze geweldig, maar drollen in plastic zakjes zijn net iets te veel van het goede.

Robin pakt haar rugzak op en probeert hem op haar schouders te hijsen. Het is vijftienvintig jaar geleden dat ze voor het laatst met een rugzak heeft gereisd, en nooit eerder heeft iets haar er zó bewust van gemaakt hoe snel de tijd gaat.

‘Laat mij maar even,’ zegt hij, en hij tilt de rugzak omhoog zodat zij de riemen kan vastmaken. Hij blijft praten alsof hij niet is onderbroken. ‘Hoe dan ook, in deze tijd van het jaar is het altijd de moeite waard om de reis zelf te maken. Zelfs in een normaal jaar komen er veel mensen voor de verjaardag van de hertog. Lekker dicht bij Cannes natuurlijk. En daarna vertrekken ze naar Schotland voor het vogelmoordseizoen. In augustus is de Middellandse Zee ze te heet. Dan verhuren ze hun boot aan mensen die zich er zelf niet een kunnen veroorloven.’

Ze beseft dat hij niet meer zal ophouden met praten en begint naar de uitgang te lopen. Hij volgt en babbelt ondertussen verder. Hij heeft alleen een weekendtas en een kledingtasje bij zich. Wat zijn mannen toch geluksvogels. Zij kan nog geen tien minuten zonder zalfje of smeerseltje.

Wanneer ze de kade op stappen en Robins benen zich aanpassen aan de schok van een stabiel oppervlak zwijgt hij even. De reis vanaf het vasteland heeft acht uur geduurd en de zon staat al opvallend laag aan de hemel. In de cafés en restaurantjes in de haven ronden mensen on-

der opzichtige parasols hun lunch af terwijl Robins medepassagiers in de rij gaan staan om een tafel te bemachtigen.

Hij kijkt mijmerend om zich heen. ‘Het is natuurlijk erg veranderd,’ zegt hij.

Met een ruk keert hij terug in de wereld. Hij kijkt op zijn protserige horloge – waarvan ze vermoedt dat het de bedoeling is dat ze het opmerkt en herkent – en klakt met zijn hakken; een gebaar dat op een merkwaardige manier het midden houdt tussen het leger en Emerald City. ‘Goed,’ zegt hij. ‘Ik moet verder. Volle agenda.’

Hij loopt zonder nog een woord te zeggen weg en dan is ze alleen.

Spraakzaam type, denkt ze. De klassieke praatzieke Engelsman. Ik ben blij dat ik ergens anders verblijf dan hij.